

Petra Lejsková - Langová

KDE KONČÍ NEBE

Petra Lejsková - Langová

KDE KONČÍ

NEBE

*Všem, které miluji.
Ať už jsou kdekoliv.*

1. kapitola

Zdál se mi příšerný sen. Taková ta klasická noční můra, z níž se probudíte zpocený a k smrti vyděšený, aniž byste si dokázali vybatvit její obsah.

Ani já přesně nevěděla, o čem byl. V hlavě mi utkvělo jen pár nesouvislých drobností. Rozlité víno. Děšť. Spousta krve. Filipovy zarudlé oči. Cizí ženská tvář, co vypadá, jako by ji někdo pokropil sprškou diamantů. Ohlušující řev lodní sirény. Vypasený sklípkan, houpající se přímo nad mou hlavou. Brr. Upřímně jsem si oddychla, že jsem vzhůru.

A pak mě napadlo, že tady něco nehraje.

Rozespale jsem mžourala kolem sebe a při nejlepší vůli nebyla s to pochopit, kde jsem. Proč ležím v téhle divné posteli. (Posteli...? Vím určitě, že je to postel?) Odkud se bere všechno to světlo, teplé, průzračně bílé a vlastně celkem příjemné, jenom by ho tu nemuselo být tak moc. Proč všude zní hudba. A proč, krucinál fagot, *proč* mám na sobě ty úchvatné letní šaty, které tolik zbožňuju. Natrefily jsme na ně s Májou koncem září v jednom nóbl pražském butiku, do něhož jsme vlezly víceméně omylem. Jejich krása mi vyrazila dech. Malinově červené, v parádním retro stylu, s nestydatě sexy výstřihem a půvabnou saténovou mašlí kolem pasu, lehounké jak chmýří z pampelišek. Stály bezmála třetinu mé měsíční mzdy, což mě nejprve poněkud rozladilo, ale Mája trvala na tom, že je prostě musím mít. A aby svému tvrzení dodala váhu, půjčila mi na ně patnáct stovek. Když jsem se v nich pak doma ukázala Filipovi, byl ohromen. Prý si mě vezme za ženu jedině pod podmínkou, že takto vystajlovaná nakráčím k oltáři, čímž bezpochyby povýším naši svatbu na módní událost roku. A potom je ze mě

svlékl, hezky pomalu, opatrně, aby ten skvostný krejčovský majstrštyk nepomačkal, a celý zbytek odpoledne jsme se milovali. Od té doby si je střežím jako vzácný poklad, staly se teď prakticky nedílnou součástí našeho vztahu, jakýmsi příslibem společné budoucnosti. Jsou to šaty, *ve kterých se vdám*. O to víc pro mě znamenají. A vím tudíž s absolutní jistotou, že bych si je nikdy, *nikdy v životě* nevzala na sebe, pokud bych se následně hodlala válet v duchnách.

Co se to tady děje, proboha?!

Znovu jsem se rozhlédla kolem sebe, nasála vůni, stěží popsatelnou, ale tak nějak mile, důvěrně známou, a s podivem konstatovala, že navzdor alarmujícímu vzduchoprázdnu ve své dutině lebeční se tu vlastně cítím moc hezky. Překulila jsem se na bok, matrace pode mnou tichounce zašplouchala a zhoupla se jak větrem zčeřená vodní hladina. Teprve v ten moment mi došlo, že kolem mě nejsou žádné zdi. Žádný strop. A podlaha vypadá jako čerstvě pokosený trávník. Ležím snad... no co já vím... někde na louce? V zahradě? Ale sakra, vždyť to postrádá veškerou logiku! Je tu plno barevných kytek, nejspíš hodně vzácných, protože nejsem schopna identifikovat ani jedinou z nich. A nad hlavou mám cosi jásavě oranžového, podobného červánkům při západu slunce. Docela psycho, řekla bych. Nezdregoval mě náhodou někdo? Nehráblo mi? Tohle přece není tak úplně obvyklý stav myslí.

Posadila jsem se a zvedla ruce k obličeji, abych si promnula spánky a třeba tak konečně donutila svůj mozek normálně fungovat - a v tu ránu jsem ztuhla ohromením. Zatraceně, co se to stalo s mou kůží? Zdá se, jako bych sahala na hedvábný papír, přitlačit jen o malinko víc, snad si ty nebohé spánky protrhnu.

Tak fajn. Zkusme to vzít celé pěkně od začátku. Vzpomínám si na svoje šaty. Na Máju. Na náš nedávný výlet do Prahy. Vzpomínám si, že jsem

zasnoubená s Filipem. Čtrnáctého února v pravé poledne máme svatbu, minulý týden jsme nechali vytisknout pozvánky, objednali restauraci a já se zuřivě pohádala s tátou, neschopným vyslyšet mé úpěnlivé prosby, aby svou aktuální konkubínu (za poslední rok zhruba sedmou, už se ani nenamáhám pamatovat si jména) usadil kamkoli jinam než do čela svatební tabule, na místo, patřící odjakživa *mamince nevěsty*. Vzpomínám si, že mi večer po té hnusné hádce připravil Filip koupel se spoustou pěny a voňavých svíček, že jsme jedli rizoto, pili Sauvignon Blanc a pouštěli si na dývku Monty Pythony, kteří mě vždycky dokážou rozesmát až k slzám. A taky si vzpomínám, že se i po pěti letech vztahu máme pořád stejně rádi. Podtrženo, sečteno - ať už se mi stalo cokoli, amnézií tedy v žádném případě netrám.

No tak proč si hergot nedokážu vybavit *vůbec nic dalšího?!*

Tichounká hudba dozněla. V neviditelných reprobednách, umístěných kdesi nad mojí hlavou, to několik vteřin šumělo, a pak, naprosto nečekaně, z nich zaburácely úvodní tóny *Smells Like Teen Spirit*. No páni! Na tomhle songu ujíždíme s Májou už od puberty! Mimoděk jsem se začala vrtět v rytmu melodie, postel pode mnou šplouchala jak divá, můj ty světe, tohle je vážně nářez! Co na tom záleží, že netuším, kde jsem? Hudební vkus tu mají nade vši pochybnost skvělý! Neodolala jsem a přidala se ke Kurtovu zpěvu. A nestačila žasnout, jak báječně mi to jde. Opojena náhlým přívalem štěstí, absolutně nepochopitelným, o to však intenzivnějším, jsem vyskočila na nohy, hopsala po vodním loži jak blázen a vyřvávala z plných plic, téměř nehmotná, lehčí než pírkó, vlasy mi divoce poletovaly ve větru a pod mými chodidly zuřilo hotové vlnobití...

A v ten okamžik jsem ji spatřila.

Stála přímo přede mnou, usměvavá, skoro průsvitná, nadpozemsky krásná.

Vypadala jako zjevení. Jako Claire Danes v *Hvězdném prachu*.

A úplně celá se třpytila.

Praštila jsem sebou zpátky do postele a vytřeštila na ni oči.

„Vítám tě, Báro.“ Znělo to jako zvonkohra. „Doufám, že se ti u nás líbí.“

„No...“

Zvedla ruku a pohladila mě po tváři. A vtom se stalo něco, s čím jsem doopravdy nepočítala. Mými útrokami se rozlil žár, naprosto nenadálý, prudký, skoro až spalující, ale k zbláznění příjemný. Vyděšeně jsem ucukla.

„Tak hele, brzděte, jo?! Chci říct..., nic ve zlém, slečno. Já jenom, že... nemám nejmenší ponětí, o co tady jde! Kde jsem se to ocitla. A kdo jste vy.“

Nepřestávala se usmívat. Vlídne, měkce, s jakousi konejšivou něhou, která ve mně rázem vyvolala pocit klidu. A další vlnu toho úžasného tepla.

„Ty přeci víš, kdo jsem, Báro. Už jsme se spolu setkaly, pamatuješ?“

„My dvě...? To teda rozhodně ne! S někým si mě pletete, já vás nikdy... no přísahám... ach bože! Počkejte.“ Hlavou mi projel záblesk vzpomínky, mlhavé, totálně zmatené, vybledlé jako film z třicátých let. Musela jsem ji mít zasunutou někde v hloubi podvědomí strašně moc dlouho. Znovu jsem se dotkla svých papírově jemných spánků. Tak už si vzpomeň, doprčic!

„Ten sen... Jasně! Vy jste ta žena z mého snu! Pršelo, lezl po mně pavouk a já se hrozně bála. Roztrhla jsem si nohavici u kalhot, těch luxusních džínů s výšivkou, co mi koupil Filip k Vánocům. Měla jsem je celé od krve a... ksakru. Úplně všude byla krev!“ Útržky toho divného filmu mi kmítaly před očima ve stále rychlejším sledu, znenadání byly ostře barevné, jasné a tak děsivě *reálné*, až mě zamrazilo.

„Chtěla jsem otevřít dveře, ale nešlo to. Zvonil telefon, rozlila jsem víno... a houkala tam lodní siréna. A potom někdo vykřikl – ‚No tak pojď, ty parchante!‘ *No tak pojď, ty parchante???* Dost uhozený, co? Třeba jsem to jenom zaslechla v televizi, kdoví. A pak jste se tam objevila vy a třpytila jste se. Stejně jako dneska. Podala jste mi ruku a řekla jste, že teď už jsem

v bezpečí. Takže on to... nebyl sen? Copak je opravdu možný zapomenout na něco takhle zásadního?! Před kolika lety se to vůbec stalo?“

Její tvář přelétl stín. Takový ten sotva postřehnutelný, nic dobrého nevěstící.

„Stalo se to včera v noci, Báro. Totiž, z *tvého pohledu* včera v noci. Tady u nás nehraje čas žádnou roli, je to pouze slovo bez jakéhokoli významu. Nejspíš proto ti ten zážitek připadá tolik vzdálený...“

„No tak moment! Včera?“ V hlavě mi zuřivě hučelo. „Ale... co je to za blbost?! Včera byl přece Silvestr! Chystali jsme se na večírek k Brodským, naproti přes ulici... Abyste rozuměla, Honza Brodský je Filipův nejlepší kamarád, půjde mu za svědka. My se totiž budeme s Filipem brát, na Svatého Valentýna, víte?“

„Vím.“

„A uznejte sama, že jsem prostě nemohla být ve stejnou dobu tam a zároveň někde na lodi! Ať už se ta moje vzpomínka týká čehokoli, v každém případě se odehrála na lodi, ten jekot sirény mi zní v uších ještě teď, chápete?“

„Chápu.“

„No prosím!“ Vítězoslavně jsem tleskla, abych té ženské dala najevo, kam si svoji přihlouplou teorii může strčit, ale mé dlaně zničehonic odmítly poslušnost. Zavadily o sebe, vlastně se jen tak zlehounka *dotkly* jedna druhé, a nevydaly při tom vůbec žádný zvuk.

„Viděla jste to? Já... *neumím tleskat!* Co to má znamenat, do hajzlu?! Zdá se mi, jako by tyhle ruce ani nepatřily mně! Jako by to nebylo moje tělo! Jako kdyby... nevím... jako kdybych byla...“

A přesně v ten zlomek vteřiny mi to došlo. Úplně všechno.

„...mrtvá. Kristepane. Já jsem *mrtvá*? Tohle se mi celou dobu snažíte říct, že jo?!“

Přitiskla mě k sobě. Horko, které z ní sálalo, bylo neuvěřitelné.

„To je v pořádku, Báro. Teď se asi budeš cítit chvílku zmatená, snad i maličko vystrašená, ale slibuji, že to zanedlouho pomine...“

„Jenže já se *ne*cítím vystrašená! Jak je to možný? Právě jsem zjistila, že jsem umřela, a nemám ani trochu strach! Vlastně je mi... ježíšmarja... moc fajn! Co se to se mnou děje?“

„Většinu negativních emocí jsi zanechala *tam dole*. Prožila jsi život dobrého a nesobeckého člověka, od toho se bude odvíjet tvé příští bytí. Vstaň a následuj mě, ukážu ti svět, který ještě neznáš. Můžeš mi klást tolik otázek, kolik si přeješ, ráda ti všechny zodpovím. Mimochodem, jsem Noemi, tvá první průvodkyně na Cestě.“

„Těší mě, Noemi,“ pokusila jsem se o zdvořilý úsměv a trochu nemotorně slezla z toho podivného lože. *Na Cestě???*

Krajina kolem nás doslova zářila. Nad nedozírným mořem květin poletovalo cosi bzučícího, perleťově zlatého, připomínajícího ty nejroztomilejší včelí mutanty, jaké si jenom lze představit. Obloha měla barvu tak blankytnou, až z ní oči přecházely. Tohle byl přímo ukázkový kýč. Rozjásaná kulisa z filmu Tima Burtona.

„A proč vlastně *první průvodkyně*?“ napadlo mě, zatímco neexistující reprobodny nad mou hlavou opět ztichly, aby na mě v příštím okamžiku vychrstly gejzír dechberoucího *Come As You Are*. Nirvana je tady evidentně *in*. Celkem příznačné, že ano?

„Budu jich mít víc, těch průvodkyň? A kde to vůbec jsme? V nebi? Takhle nějak jsem si ho fakticky představovala! A co znamená ta vaše Cesta? Zní to až moc... důstojně. Křesťansky. Jenomže já nejsem křesťan, ani nic podobného. Vlastně jsem na tyhle věci nikdy extra nevěřila. Na nebe a na anděly a na Pánaboha a tak. Vadí to hodně?“

Znovu ten její smích, připomínající zvonkohru. Neměla jsem tušení, co se mnou bude dál, jednu věc jsem však věděla bez nejmenších pochyb. Že tenhle smích miluju. Že když ho slyším, nikdo mi nemůže ublížit.

„Nevadí, Báro. Víra je nesmírně vzácný a hodnotný dar, avšak pouze tehdy, vychází-li přímo z hloubi tvé duše, z vlastního niterného přesvědčení. Je-li provázena moudrostí a šlechetnými úmysly. Jen považ, kolik zla, kolik nelidské krutosti bývá na světě už po celé věky pácháno ve jménu božím. Skutečného Boha máš uvnitř sebe a nezáleží na tom, jak ho nazýváš. On provází každý tvůj krok, k němu se obracíš, když je ti úzko. Cítíš jeho láskyplnou přítomnost, ačkoli si to mnohdy ani neuvědomuješ. Není bezvýhradně nutné velebit jej nahlas a přede všemi, neboť spousta těch, kteří tak činí, nejsou v jádru nic než obyčejní pokrytci.“

Navzdor vážnosti jejího monologu jsem se musela pobaveně ušklíbnout. „No jo, třeba můj bratranec Karel! V životě nevynechal jedinou nedělní mši. Na krku nosí křížek a vášnivě sbírá obrazy svatých, co mu visí doma v obýváku, aby je každý viděl. A přitom mlátí svoje děti, ustavičně lže, jako když tiskne, chlastá a kurví se manželce. Asi bych tady neměla říkat slovo *kurví*, vid'...?“

Povzbudivě mi stiskla ruku. „Osobitě vyjadřování je součástí tvého charakteru, za ně se stydět nemusíš. Ten, kdo má neustálou potřebu zapírat své skutečné já, aby se líbil ostatním, nalezne jen zřídkakdy pokoj v duši.“

Nad námi přeletěl pták, gigantický a nádherný, s ohnivě rudým peřím a mohutným zobanem, vykroužil ve vzduchu cosi jako piruetu a zmizel neznámo kam. Připomněl mi Foxe z Bradavické školy čar a kouzel. Vznešeného Fénixe, jenž umí ronit léčivé slzy.

„Noemi...?“ Ta otázka mě svrběla na jazyku už pěkných pár minut, nebyla jsem si však jistá, nakolik chci znát odpověď. Rozpačitě jsem se

poškrábala za uchem. (Tedy, pokusila jsem se o to. Dotek svých nehtů na kůži jsem necítila ani v nejmenším.)

„Povíš mi, jak jsem umřela? Ať se snažím sebevíc, nedokážu si tu včerejší noc vybavit. Vlastně si nedokážu vybavit jedinou událost posledních dnů.“

Chápatě přikývla. „Na co všechno si pamatuješ?“

„Hmm, těžko říct. Na to, jak pečů narozeninový dort pro Májinu dcerku. Jak venku sněží. Jak mě objímá můj šéf. Ztraceně, proč by mě objímal můj šéf?! Na to, jak s Filipem vybíráme svatební košili. A ještě... na princeznu Leiu. *Na princeznu Leiu???* Co je zase tohle za nesmysl? Nikdy jsme nebyli fanoušci Star Wars, já ani Filip!“ Překvapeně jsem zavrtěla hlavou. „A potom... ležím někde v blátě, uprostřed chodníku, lidi se ke mně sbíhají, je mi zima a brečím. Úplně hystericky, asi nejvíc, jak jsem kdy brečela. Jenomže kvůli čemu?! Jsou to takové... divné, mlhavé záblesky. Třeba se žádná z těch věcí ve skutečnosti nestala. Vlastně ano, jedna přece! Náš nechutný výstup s tátou. Pili jsme čaj, poslouchali rádio a štěkali na sebe jako psi, protože totálně zmagořil a namluvil si couru, která... Ech. Pardon. To bylo zhruba minulý týden. Nebo snad ne...? Minulý týden jsme, pokud dobře počítám, slavili Vánoce. Já si ale nemůžu vzpomenout na nic, absolutně na nic, co se jich týká! Ani na cokoli dalšího, až do chvíle, kdy jsem se probudila tady.“

„Netrap se, moje milá.“ S téměř mateřskou něhou mě objala kolem ramen. „Všechny ty střípky do sebe opět zapadnou, až nastane správný okamžik. Zatím, jak se zdá, nejsi na to prozření zcela připravená. Teď se v klidu rozhlédni kolem sebe a nech se unášet. Takhle vypadá dokonalá harmonie.“

V tom jsem jí tedy musela dát za pravdu. Vodopád, který se před námi právě zjevil, jako by vypadl z nějaké kreslené pohádky. Obrovská rozkvetlá louka kolem něj hrála tolika odstíny barev, až nad tím zůstával rozum stát.

Tohle byla krása, slovy naprosto nepopsatelná. A do vši té euforie se mi náhle vkradl pocit, který tam neměl co dělat. Vždyť já už nikdy neuvidím Filipa! Už nikdy si nedám s Májou skleničku Rulandského v naší oblíbené vinárně na nábřeží. Už nikdy nedočtu poslední díl Nesbova Harryho Holea, co mi leží doma na nočním stolku. Nikdy nebudu mít svatbu. Ani děti. V celém tomhle *dokonale harmonickém* světě jsem zůstala úplně sama. Překvapilo mě, jak moc ten pocit zabolet.

Nevím, zda dokázala číst myšlenky, ale její paže jako by mě v ten moment sevřela pevněji, konejšivěji.

„Rozhodně se nemusíš bát, že jsi jediná, kdo prochází takto zásadní změnou. Že si u nás nenajdeš nové přátele. Jenom pohleď, támhle pod vodopádem. To je už od nepaměti jedno z velmi oblíbených míst k *setkávání*.“

Zadávala jsem se tím směrem, dolů, kde se louka zvolna svažovala k jezeru tak opojně modrému, že by z něj tvůrci filmů o indiánském náčelníkovi Vinnetouovi slintali blahem. A tam, kousek od břehu, to vypadalo na nefalšovanou garden párty. Nebyla jsem schopná ty lidi ani přibližně spočítat, mohlo jich být kolem tří set, dost možná i víc.

„No ty bláho!“ vydechla jsem úžasem. „A oni jsou... taky mrtví?“

„Je to jen nepatrný zlomek těch, kdo k nám neustále přichází. Z celého vašeho světa. Podobných skupin bys tu všude našla nespočet, avšak zdaleka ne všechny budeš smět poznat. Alespoň prozatím. Věř mi, že každý z nich cítil stejný záchvěv nejistoty a strachu z neznáma, jakmile mě poprvé spatřil. Jakmile si uvědomil, že jeho pozemská cesta právě končí.“

„Takže... tys tam dole vždycky byla? Těmhle všem jsi podala ruku, když umírali, tak jako mně? Ale vždyť to se při nejlepší vůli nedá stihnout!“

Její smích se rozcinkal mezi kapičkami rosy v trávě. „Souhlasím, nedá. Mám tu však takovou spoustu pomocníků, že si to jen sotva dovedeš

představit. Provázíme vás celým životem, od samého narození. A zhasne-li vaše svíčka, jsme připraveni odvést vás bezpečně na toto místo. Ukázat vám, co je třeba.“

Natáhla ruku směrem ke shromáždění u jezera.

„Pozorně se dívej, koho potkáš, Báro. Někteří z těchto lidí totiž jakýmsi způsobem zasáhli, anebo mohli zasáhnout do tvého života. I když se ti nejprve bude zdát, že s nimi nemáš nic společného. Jdi a naslouchej jim, teprve pak pochopíš všechno důležité. Pomohou ti zorientovat se v téhle nové realitě. A také ti představí svoje Vyvolené.“

„Svoje koho...?“

„Ty nejdražší bytosti, které je *tam dole*, ve vašem pozemském světě, opustily, jelikož k nám byly povolány dříve než oni.“

„Počkej! Máš na mysli... rodinu?! Naše blízké, co už zemřeli?“ Skoro jsem vyjekla nadšením. „Já se tu s nimi znovu uvidím? To jako fakt??? Do háje, Noemi, to je přece... fantastický!“

Nepřestávala se usmívat. Měkce a tak nějak shovívavě, řekla bych. „Každý, kdo projde našimi branami, smí vyslovit jméno svého Vyvoleného. Ten bude jeho novým průvodcem na Cestě. Později k nim mohou přibýt i další, to vše závisí na míře dobrých skutků, které jsi *tam dole* vykonala. Přemýšlej velmi důkladně, koho si zvolíš, neboť tvá duše bude s tou jeho už navěky spřízněna. Nikým a ničím neoddělitelná, dle svatých zákonů Universa.“

„Já ale nemám o čem přemýšlet!“ vyhrkla jsem, celá rozechvělá vzrušením. „Chci svoji maminku!“

„Vydrž, Báro. Ta pravá chvíle ještě nenadešla. Buď trpělivá, rozhlížej se kolem sebe, poznávej kamarády, uč se novým věcem. Budeš to potřebovat víc než většina ostatních, poněvadž...“ zkoumavě se na mě zadívala, „...máš před sebou významný a nesnadný úkol.“

Než jsem se stačila nadechnout k další palbě otázek, vzala mě za ruku. A potom... potom se stalo něco neuvěřitelného. Vznesly jsme se do oblak. A letěly. Úplně stejně, jak se mi o tom zdávalo kdysi v dětství. I tohle připomínalo mnohem víc sen nežli realitu. Zčistajasna jsem plachtila vzduchem, pode mnou se třpytilo jezero, na louce kvetly vlčí máky, do tváře mi šlehal vítr a já byla volná jako pták. A nikdy, ještě nikdy v celém svém životě jsem se necítila takhle báječně.

„Panebože, Noemi, to je nádhera!“ ječela jsem, ačkoli mi bylo jasné, že mě v tom poryvu nemůže slyšet. K cíli jsme dorazily mnohem dřív, než bych si přála. Zlehka a bez nejmenších problémů jsem přistála v heboučké trávě, jako kdyby létání byla ta nejpřirozenější věc na světě. Stály jsme teď přímo u břehu jezera, takhle zblízka vypadalo ještě modřeji, bylo průzračné jako zrcadlo a měkce zalité sluncem. Škoda, že tu nemám foťák, napadlo mě trochu scestně. To už si nás všimli první účastníci *setkávačky*, jeden po druhém k nám otáčeli hlavy, přátelským kývnutím se zdravili s Noemi a na mě civěli s neskrývaným zájmem. Byla jich spousta. Dobré tři stovky veselých, uvolněných, rozesmátých mrtvol, zabraných do družného hovoru. No pěkně prosím. A najednou mě na nich cosi zarazilo.

„Ty, Noemi...“ přešla jsem do diskrétního šepotu. „Proč jsou všichni tak... mladý? Jenom se podívej, kolik je mezi nimi dětí! To je hrůza, že umřeli takhle brzo, vždyť si toho stihli užít ještě míň než já!“

S pobaveným úsměvem zavrtěla hlavou. „Většina z nich má za sebou dlouhou životní pouť, někteří odešli z vašeho světa v opravdu úctyhodném věku. To, co vidíš, nejsou jejich skutečné tělesné schránky. Je to podoba, jakou měli v té fázi života, kdy byli nejvíce šťastní. A nejvíc šťastný se člověk obvykle cítí právě v mládí, někdo i v dětství. Což se však nedá říct o všech. Například támhle, paní Lydie. V den svých sedmdesátých narozenin potkala

osudovou lásku. A teprve díky ní si naplno uvědomila význam slova *štěstí*. Její podoba je proto taková, jaká je.“

Rudolící babička v dlouhé květované sukni se na nás trochu rozpačitě uculila. Nejspíš pochopila, že ji drbeme.

„A co se stalo s tou její... osudovou láskou? Už taky zemřel? A našel ji tu vůbec?“

„Strávili spolu krásných jedenáct let. Paní Lydii poté dohořela svíčka a ona odešla sem k nám, kde na svého chotě čeká. A těší se, až bude jeho Vyvolenou.“

„No a jak dlouho potrvá, než...?“

„Báro,“ napomenula mě vlídně. „Ještě pořád tomu nerozumíš, vid’? Tady neexistuje čas. Z pohledu paní Lydie může nastat den, kdy svého muže uvítá mezi námi, třeba už zítra, ačkoli *tam dole* skončí jeho cesta teprve za čtyři roky. Záleží zkrátka, jakým způsobem to vnímáš. Chápu, že ti to připadá poněkud matoucí.“

„Poněkud matoucí, jo?!“ obrátila jsem oči v sloup. K dalšímu rozebírání úchylné relativity času jsem se však už nedostala. Odkudsi z hloučku přihlížejících *mlad’ochů* se totiž vynořila dívka, odhadem tak šestnáctiletá, hubená a neskonale půvabná, s dlouhými blond vlasy a tváří plnou zlatavých pih.

„Zdravím tě, Noemi,“ vrhla se k nám s dokořán otevřenou náručí. „Dlouho jsme se neviděly, kamarádko!“

Noemi opětovala její vroucí objetí. „Jakkak se ti daří, milá Elis? Přivedla jsem vám novou společnici. Ještě se u nás pořádně nerozkoukala, proto bych ji ráda svěřila do tvé péče. Ujmeš se jí, prosím? Jsem si jistá, že vy dvě si budete náramně rozumět.“

Vyměnily jsme si s dívkou pohled. Ten její byl plný veselých, skoro až čertovsky nezbedných plamínků. (Je vlastně v nebi dovoleno mluvit o čertech? Nebo na ně aspoň myslet?)

Podala jsem jí ruku, ale moje dlaň prošla tou její jako lehce zvlněným vzduchem. No to mě podrž. Opravdu se nedokážu nikoho dotknout?! Jsme snad nějací duchové, či co? A pokud ano, jak je možné, že Noemino pohlazení jsem předtím cítila naprosto zřetelně? Ohlédla jsem se, abych se na to své *první průvodkyně* zeptala, jenže ta byla najednou pryč. Prostě si jenom tak zmizela. A my tam stály pod vodopádem a ostýchavě se na sebe culily, já a ta cizí holka v otrhaných šortkách a sepraném tričku s nápisem *Touch me*.

„Těší mě, Bára.“

„Jasně! Věděla jsem, že to řekneš,“ svráštla zamyšleně čelo. „Divný, co? Znáš tvoje jméno, i když je mi fakt záhadou, odkud. Nepotkaly jsme se už, tam dole...? Jsem si skoro jistá, že ano. Vzpomínáš si na mě?“

Originální způsob zahájení konverzace, to se tedy musí nechat.

„Bohužel ne. Což ale není žádný překvápko, já si totiž nevzpomínám ani na svou vlastní smrt,“ dodala jsem omluvně. „Krátkodobý výpadek paměti, nebo tak něco. Podle Noemi to brzy přejde. Takže... ty jsi Elis? Jakož Eliška? Elisabeth?“

„Ve skutečnosti Alice,“ protáhla pusou. „No jo, nikdy jsem z toho nebyla kdovíjak nadšená. Tuhle přezdívku pro mě vymyslel jeden kluk. Jeden... naprosto skvělý, neobyčejný kluk. Dali jsme se dohromady tenkrát v létě, na oslavě mých -“

„Šestnáctin?“

„Sedmnáctin. Jak tohle víš?!“

Trochu samolibě jsem se uchichtla. Ono to nakonec nebude až tak složité, pochopit zdejší zákonitosti. „Protože na ten věk vypadáš! A Noemi

mluvila o nejšťastnějším období života lidí a jejich současné podobě, a já nejsem zas tak úplně blbá...“

„Slušná práce,“ zamručela uznale. „Učíš se rychle, šprtko! Jaké bylo mimochodem *tvoje* nejšťastnější období?“

No ksakru. V celé té přehršli nových informací a vjemů mě až doteď nenapadlo zamyslet se nad něčím tak základním. Bezradně jsem rozhodila rukama.

„Dobrá otázka! Mají tady někde zrcadlo? Kolik bys mi hádala, když se na mě podíváš?“

Přemýšlení jí nezabralo víc než vteřinu. „Pětadvacet...?“

„Vážně? To jsem teda moc neomládla. Nedávno mi bylo dvacet osm.“

„Takže jsi umřela zhruba v době, která pro tebe znamenala nejvíc. Myslím, že tu potkáš jen málo lidí, co by o sobě mohli prohlásit něco takového,“ mrkla na mě povzbudivě. „Vezmi si třeba mě. V sedmnácti mi ležel u nohou celý svět. Kluci se za mnou otáčeli a všechno bylo zalité sluncem. A potom stačí, aby člověku zkřížil cestu jeden idiot, a je konec.“

Kupodivu jsem v jejím hlase nezaznamenala ani náznak jakékoli zášti.

„Řekl mi: ‚Přijde den, kdy tě zabiju, ty malá čubko!‘ No a vidíš. Co slíbil, to taky splnil!“ Rozpustile se zahihňala, jako by vzpomínala na mimořádně vtipnou historku, což mě šokovalo snad ještě víc než samotný obsah jejích slov.

„Počkej. Tys byla... *zavražděná*??? Svým vlastním přítelem?!“

„Zákonným manželem,“ tlemila se dál. „Když se to tak vezme, bylo to pro mě vysvobození. Už jsem ztratila sílu nechat se donekonečna ponižovat a bít. Tady si znovu připadám jako... lidská bytost.“

„Ten hajzl tě mlátil?! Ale... proč jsi od něj dávno neutekla? Proč sis takový zacházení nechala líbit?“

Nevzrušeně pohodila hlavou. „Milovala jsem ho. A bála se, že to bez něj nezvládnou. Do práce jsem přestala chodit pár týdnů po svatbě, Vláďa byl úspěšný podnikatel a trval na tom, že nás oba uživí. Neměla jsem peníze, rodinu, nakonec už ani žádné kamarády. Netušila jsem, kam bych šla. Kdo by o mě stál.“

Z toho, co říkala, mi naskočila husí kůže. Ovšem z toho, *jak* to říkala, jsem byla úplně pať.

„Nechápu, že to bereš s takovým klidem! Tebe ani trochu neštve, co ti ten zmetek udělal? Nejsi rozzuřená k nepřičetnosti, kdykoli na něj pomyslíš?!“

„Rozzuřená k nepřičetnosti?“ zasmála se. „Největší kouzlo tohoto nového života spočívá právě v tom, že vnímáme věci jinak než dřív. Necítíme bolest, vztek, nenávisť ani depku. Naše duše jsou *absolutně čisté*. A svobodné.“

„Jenomže... já před chvílí něco cítila,“ uvědomila jsem si, zatímco jsme loudavým krokem došly až na samý břeh jezera, uvelebily se v trávě a zabořily bosé nohy do písečku jemného jako kdesi na pláži Miami Beach. „Když jsem pochopila, že se víckrát nevrátím domů, strašně mě to zamrzelo. Stýská se mi po snoubenci, po tátovi, po mojí nejlepší kámošce a její dceři Lucince, stýská se mi po takových těch normálních věcech, a krom toho mě fakt vytáčí, že nevím, proč tu vlastně jsem!“

„Opravdu...?“ Změřila si mě podezíravým pohledem. „To je dost zvláštní, Báro. Všechny tyhle chmury jsi totiž měla nechat *tam dole*. Skoro to vypadá, jako by ses ještě nezavila veškeré zátěže. Jako bys sem tak úplně nepatřila. Jako bys byla jednou z těch... fialových.“

„Kdo jsou *ti fialoví*, krucinál?!“

Nabrala si do dlaně hrst písku a upřeně se na něj zadívala. „Jsou to ti z nás, kdo mohli *tam dole* udělat něco jinak. Něco hodně důležitého,

rozumíš...? Mohli změnit čísi osud, zachránit někomu život, nebo tak podobně. Takhle mi to aspoň vyprávěla Noemi. A když jsme u toho, snaž se před ní vyvarovat slova *krucinál*, nemá ho zrovna v lásce.“

„Síla zvyku,“ přiznala jsem kajícíně. „Jsem zdravotní sestra, nějakou dobu jsem pracovala v nemocnici, tam kolikrát padají mnohem drsnější hlášky. A krom jiného se tam i často zachraňují životy, takže... myslíš, že to souvisí s mým povoláním?“ Ta představa mě upřímně vyděsila. „Jsem fialová, protože jsem zanedbala péči o nějakého pacienta?!“

„Nemám zdání.“ Z výrazu její tváře bylo víc než patrné, že tohle téma nehodlá dál rozvíjet. Možná už teď hořce litovala, že ho vůbec nakousla. „Ať to s tebou radši probere Noemi. Anebo tvůj Vyvolený. Už sis někoho vybrala?“

„Maminku!“ To slovo mi vyklouzlo z úst naprosto samozřejmě a hladce, jako by bylo obalené něčím teplounce mazlavým. Znovu jsem se zatetelila nedočkavostí. „Takže já ji doopravdy uvidím? Nemůžu tomu uvěřit, Elis! Tolik let mi chyběla, a teď budeme konečně spolu! Jednou. Snad. On totiž podle Noemi *ještě nenastal správný čas!* Kdy ale nastane, hergot?!“

„Třeba se málo snažíš,“ odušila. „No schválně. Jaká je tvoje nejsilnější vzpomínka na ni? Jak moc pro tebe znamená? Tyhle otázky mi Noemi kladla, když jsem ji žádala o svého Vyvoleného. A já si ho v tu chvíli vybavila, úplně hmatatelně, chápeš? A on najednou přišel.“

„Panečku, to zní fakt romanticky! Kdy nás hodláš seznámit?“

„Třeba hned,“ zazubila se. „Jenom mi slib, že se nelekneš. Vypadá trochu děsivě, ale je to namouduší andílek! Endy? Kampak ses zatoulal?“

Mezi hlavičkami vlčích máků se naprosto nečekaně vynořila obrovská chundelatá koule, s radostným štekotem k nám doběhla a vrhla se na moji novou přítelkyni, div ji nesvalila do trávy.

„Co prosím?!“ vykulila jsem oči. „Tvůj Vyvolený je... *pes???*“

„Endy,“ prohlásila s neskrývanou pýchou v hlase, zatímco ho drbala za ušima. „Nejdražší bytost, kterou jsem kdy měla. Když umřel, zhroutil se mi celý svět.“

Všimla si mého zkoprněného výrazu a znovu se rozesmála. „O svých rodičích vím prakticky jen to, že se na mě vykašlali. Střídavě jsem vyrůstala v děčáku a u jedněch moc fajn pěstounů, ale opravdový domov jsem neměla nikdy. Nebylo to špatné dětství, to rozhodně ne. Akorát jsem k nikomu nepřilnula natolik, aby mi pak v životě chyběl.“

„Krom tvojí první lásky.“

„No jo,“ kývla pobaveně hlavou. „Ten se chválabohu dodnes těší pevnému zdraví, má ženu a dvě děti, takže coby potenciální Vyvolený jaksí nepřipadal v úvahu. Proto jsem si vybrala Endyho. Není to až tak běžná volba, zvířátka žijí na druhé straně jezera, támhle, za duhovým mostem. Chodíme je navštěvovat, kdykoli se nám zlíbí, ale k sobě si je obvykle nebereme. Chvilku mi trvalo, než jsem Noemi přesvědčila. Nakonec si dala říct, prý nemůže dovolit, aby se tu kdokoli z nás cítil osamělý. Od té doby má neustálou potřebu seznamovat mě s někým. Úžasná bytost, nemyslíš?“

Opatrně jsem zabořila prsty do Endyho chundelaté srsti a s údivem zjistila, že je heboučká a příjemně teplá.

„Já ho cítím, Elis!“ vyhrkla jsem. „Sahám na něj a cítím ho! Když se ale dotknu sama sebe, nebo když chci podat ruku tobě, neděje se nic!“

„I mě to zpočátku mátl,“ přitakala. „Noemi tvrdí, že zvířata jsou mnohem vnímavější a empatictější než my, takže to asi souvisí s tím. Nicméně, až potkáš výjimečnou osobu, s níž tě bude pojit mimořádně silné pouto, ucítíš prý její dotyk bez nejmenších problémů.“

„Mimořádně silné pouto?“ povytáhla jsem obočí. „To jako, že se zamiluju? *Tady*??? Dělaš si srandu?!“

„Mě se neptej. Moje vztahy nestály za nic ani *tam dole*, takže nepředpokládám, že by se to změnilo zrovínka v nebi, už jsem ale viděla pár lidí, kteří se tu do sebe zakoukali. Je to ovšem trochu jiná forma lásky, než jakou si ji pamatujeme.“

„No jasně. Žádný sex!“ Začínaly mi cukat koutky úst. „Docela opruz, ne?“

„Namísto sexu ovšem splynutí duší, to nejsilnější, jaké si prý člověk dovede představit. Podle Noemi je to zcela jedinečný pocit, kterému se nevyrovná absolutně nic.“

„Hm. Noemi zjevně neví, o čem mluví!“

Pokrčila rameny. „Tady holt neznáš fyzické potřeby. Nemusíš jíst, spát, chodit na záchod, nepotíš se, nepláčeš...“

„... a nemáš sex. Z toho se mi teda plakat chce, abych byla upřímná!“ Teď už jsem pískala smíchy na celé kolo a Elis mě vzápětí velmi ochotně následovala. Možná, že naše duše nikdy nesplynou. Ale záleží na tom? Našla jsem si báječnou kamarádku. *Tohle* je ten pocit, kterému se nevyrovná absolutně nic!

2. kapitola

Člověk by si myslel, že se tady ukouše nudou. Jenže ona je to nejspíš jedna z těch *negativních emocí, které se nechávají tam dole*. A zcela evidentně jsem ji tam nechala i já. Nedokážu úplně přesně popsat, jak probíhá zdejší den (*den?* Za to slovo by mě Noemi bezesporu pokárala, tady totiž, jak známo, žádný čas neexistuje!), o jakékoli formě nudy se však rozhodně mluvit nedá. Elis mi ukázala neuvěřitelnou spoustu nových věcí. Prozkoumávaly jsme spolu okolí, klouzaly se po vodopádu, plavaly mezi hejny divoce blýskavých rybiček, nebo jenom tak seděly v trávě, sledovaly Endyho, jak se honí za motýly a klábosily o všem možném.

Pravidelná *setkání* u jezera, kterých jsme se aktivně účastnily, mě bavila čím dál víc. Neměla jsem ponětí, co jsou všichni ti lidé zač, ani jakým způsobem mohli kdy zasáhnout do mého života, ale po pravdě řečeno, bylo mi to fuk. Obdivuhodný klid, s nímž dokázali vyprávět své příběhy, mě naprosto fascinoval. Kdybych mohla, tak vážně brečím. Lítostí nad Danielou, rozesmátou holkou v zářivých plesových šatech, kterou zabila rakovina prsu. Nechala *tam dole* tři děti a manžela na pokraji zhroutilí.

Nad Oliverem, básníkem s nekonečně něžnými očima, který si až příliš pozdě uvědomil, jaké svinstvo jsou drogy.

Nad Kamilou, nadějnou studentkou filozofie, jež chtěla dobýt svět. Řidič auta, které ji srazilo cestou z přednášky, nevěděl o jejích velkolepých plánech zřejmě vůbec nic.

A pak tu byl Ivan, sympatický horolezec, co znal nazpaměť snad všechny sprosté vtipy světa. Když se na něj kdesi ve francouzských Alpách řítila

lavina, pevně semkl ruce a kdoví proč si jeden z těch vtipů začal nahlas předříkávat. K pointě se už nedostal.

A paní Jaruška, obsluha benzínové pumpy, vášnivá milovnice koček, charlestonu a filmů s Oldřichem Novým. Loupežné přepadení, na jehož konci padl úplně nesmyslný výstřel.

Desítky a desítky rozmanitých lidských osudů, slitých jako kapičky dešťové vody do jedné a té samé kaluže. Do jednoho a téhož nezvratného faktu – *máme to za sebou*.

Byla jsem z nich jediná, kdo si nevzpomínal, jak se to stalo, teď už jsem však s neochvějnou jistotou věděla, že se to *opravdu stalo*.

Že mezi ně zkrátka patřím, ať se mi to líbí, nebo ne.

Toho rána dostala Elis nápad, že vyrazíme na průzkum *Heavenly Mountain*, majestátní hory, tyčící se nad zdejší krajem. Ve skutečnosti se nejspíš jmenovala úplně jinak, pokud vůbec nějaké jméno měla, my se ovšem hrdě plácaly po ramenou a nemohly se dočkat, až si onen úžasně originální název necháme někdy v budoucnu patentovat. Ta hora nás doslova okouznila. Tak trochu mi připomínala Milešovku, oblíbený cíl mých kdysi dávných výletů. Vydrápaly jsme se na její vrchol, chvíli se kochaly pohledem na svět z výšky, pak rozpřáhly ruce a plachtily vzduchem až dolů do údolí, doprostřed božsky vonícího levandulového pole. Tam jsme sebou praštily a vzrušeně oddechovaly, ještě pořád neschopné uvěřit tomu, že se nám děje něco tak fantastického. A potom jsme vstaly a daly si repete. A další. Tahle nádhera mě nikdy neomrzí, říkala jsem si v duchu, a tím nenadálým přívalem štěstí se skoro až zalykala.

„Jak to, že můžu létat?“ nešlo mi pořád do hlavy. „Vždyť jsem dřív mívala hrůzu i z pitomý lanovky!“